

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Vniuersa Theologia Scholastica, Speculatiua, Practica

Ad methodum S. Thomæ, quatuor Tomis comprehensa

Tanner, Adam

Ingolstadii, 1626

[XI. De Concordia diuinæ præscientiæ cum libero arbitrio.]

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72856](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72856)

scientiam esse practicam, & causam rerum non tamen has inter se conuerti; cum scientia practica latius pateat, quam scientia, quæ & quatenus est causa rerum: practica enim est ab æterno, & si de practica generatim loquamur, etiam necessariò; causa autem rerum non est nisi libera: & proprie quidem ac formaliter etiam non nisi in tempore: sicut enim DEO ab æterno non conuenit esse dominum rerum, ita nec esse causam propriè & formaliter, atque in actu secundo. Differt ergo practica scientia à scientia, vt est causa rerum, tanquam continens à contento; practica enim secundum se ac in genere nõ requirit adiunctum liberum decretum DEI; ea vero quæ est actualis causa rerum, & dicitur scientia approbationis, vt dictum, qua talis, plane requirit.

DVBIVM XI.

De Concordia diuina præscientiæ cum libero arbitrio.

S. Thom. 1. p. q. 14. a. 13.

Suppono tanquam de fide certum, esse ac manere, etiam post peccatum, liberum arbitrium, adeoque libertatem non solum à coactione, sed etiam à necessitate, in actionibus humanis deliberatis, tam bonis, quam malis, vt definitur in Concil. Tridentino sess. 6. canon. 4. 5. 6. & ex Scriptura ac Patribus fuscè probant Bellarminus lib. 3. de gratia & lib. arbit. & Gregorius de Valentia disput. 6. quæst. 6. punct. 4. vbi etiam ex instituto dissoluunt argumenta hæreticorum contrarium sentientium: in quibus præter Stoicos veteres, Simonum Magum, & Manichæos, fuerunt etiam Wicleffus, vt patet ex artic. 27. inter damnatos à Concilio Constantiensi sess. 8. Lutherus in lib. de seruo arbitrio, & in articulis Schmalcaldicis, Melanchthon in locis, præsertim antiquioribus, titulo seu capit. de lib. arbitrio, Caluinus lib. 2. Institut. cap. 2. sect. 4. & 8. quanquam & hi inter se mutuo variant; & Lutherus etiam, atque Philippus, singuli etiam à seipsis dissentiant; cum postea in Augustana Confessione, eiusque Apologia liberum arbitrium saltem in actionibus ciuilibus admitterent & agnouerint. Optimus locus contra hunc errorem, est ille Ecclis. 15. vers. 14. *DEVS ab initio constituit hominem, & reliquit illum in manu consilij sui. Adiecit mandata & præcepta sua: si volueris mandata seruare, conseruabunt te, & in perpetuum fidem placitam facere. Apposuit tibi aquam & ignem; ad quod volueris, porrige manum tuam: Ante hominem vita & mors, bonum & malum, quod placuerit ei, dabitur illi.*

Suppono secundo, libertatem formaliter esse in voluntate; quæ ipsa proinde est & dicitur liberum arbitrium, quatenus omnibus positis ad agendum, tam ex parte intellectus, seu obiecti, quam aliunde prærequisitis, potest agere vel non agere; consentire vel non consentire &c. Ocka-

mum verò in 1. dist. 38. q. 1. & alios quosdam Nominales, dum asserunt, ad præsens vt præsens, sicut & ad præteritum, libertatem non esse; ex quo sequi videretur, peccata & actiones quilibet præsentis, cum præsentis sunt, liberas non esse, rectè explicat Vasquez hic disput. 68. cap. 7. numer. 54. etsi à nonnullis propterea erroris arguantur.

His positis, cum omnino constet, diuinam præscientiam (vti nec quicquam aliud) liberum arbitrium non tollere, nec cum eo pugnare, vt putauit Wicleffus, Caluinus, & Lutherus locis citatis. illud solum restat hoc loco explicandum, quomodo concordet liberum arbitrium cum præscientia diuina futurorum contingentium superius dub. 5. explicata. Cui difficultati alia ratione melius satisfieri non potest, quam si argumenta, quæ ex ea contra libertatem arbitrij obijciuntur ab hæreticis, aut porro etiam obijci possunt, dissoluerimus.

Et prima quidem obiectio, seu ratio difficultatis, est ista. Quia quod necessariò fit, ex hypothese antecedente liberum vsum arbitrij, & in nostra potestate non sit, simpliciter & absolute necessariò fit, vt si quotidie sole oriente currendum nobis esset: At si in Deo ab æterno datur scientia certa & infallibilis futurorum contingentium, tunc quicquid à nobis fit, necessariò fit ex tali hypothese antecedente liberum vsum arbitrij nostri, ac in nostra potestate non sit: Ergo simpliciter & absolute necessariò fit. Minor probatur. Quia præscientia Dei de rebus etiam quibusque contingentibus futuris, est certa planè ac infallibilis, adeo, vt hac supposita, verum, adeoque futurum non esse, quod per eam à Deo cognoscitur, impossibile sit. Eadem verò etiam hypothesis, tum quia præterita est, & tota æternitate prior vsu liberi arbitrij nostri; tum quia plane immutabilis est in Deo, vt superius dictum, videtur esse prorsus antecedens liberum vsum arbitrij nostri, & nullo modo in nostra potestate.

Hanc difficultatem ex instituto expendit ac dissoluit S. Anselmus lib. de concord. præscient. & prædestinat. cap. seu quæst. 1. vbi distinguit duplicem necessitatem: vnã antecedentem, quæ etiam simpliciter & absolute necessitas dicitur, & sæpe etiam vocatur necessitas consequentis; alteram vocat consequentem seu concomitantem, quæ etiam necessitas solum ex hypothese, seu consequentia dicitur; quæ libertatem non tollit nec impedit: quæ doctrina sub his terminis explicabimus inferius qu. 10. dub. 8. Interim certum est, & inter omnes conuenit, necessitatem solum ex hypothese esse, ac cum libertate minimè pugnantem, quæ solum sequitur ex ea hypothese, quæ secundum naturam aut rationem non antecedit liberum vsum arbitrij nostri; esto præcedat tempore.

Quo posito, ad argumentum obiectum responderetur, distinguendo maiorem. Nam si hypothesis illa re & ratione antecedit liberum vsum arbitrij nostri, ita videlicet vt nec supponat, nec includat ipsam futuritionem liberi actus, tum

esto maior; quanquam etiam hoc modo limitationem requirat, vt citat. quæst. 10. dicitur. Ac si hypothesis aliqua tempore solum, non autem ratione ac natura antecedit liberum vsum arbitrii nostri, sed potius hunc ipsum vt futurum supponat, negatur maior; solum enim inde colligitur, & infertur necessitas consequens, quæ vsum liberi arbitrii non impedit, vt dictum. Iam vero quod ad minorem attinet; hypothesis illa præscientiæ Dei, etsi re & tempore præcedat vsum liberi arbitrii nostri, non tamen ratione vel natura: sed potius hic, vt futurus, ratione antecedit præscientiam; quæ proinde supponit liberum actum futurum. Quia vt dictum dub. præced. scientia visionis non est causa rerum, aut vsum liberi arbitrii nostri: neque ideo ista futura sunt, quia Deus illa præscit; sed potius ideo præscit futura, quia futura sunt. Aliter respondent ad hoc argumentum illi, qui scientiam visionis ponunt esse causam rerum; in quibus est etiam Gregorius de Valentia, & vt apparet S. Thomas ex dictis ibidem; de qua re plura infra q. 10.

5 Et verò quod hypothesis illa, quæ etsi tempore, non autem natura vel ratione antecedit liberum vsum arbitrii, libertatem non impediatur, licet ex ea necessaria consequentia sequatur effectus, est extra controuersiam, & concedunt omnes, vt dictum. Exemplum manifesta sunt, in prædictionibus prophetis, & quibuscunque prædictionibus veris futurorum; quibus etsi positus, necessaria consequentia sequatur effectus prædictus; nullam tamen illam necessitatem absolutam adferunt. Simile quid accidit in visione, quæ quis aliquem videt scribentem, vel ambulantem; hæc enim visione positâ, etsi necessarium sit necessitate consequentia, siue ex suppositione, aut in sensu composito, aliquem scribere vel ambulare; non tamen necessitate absolutâ, quæ libertati repugnat; cum nihilominus simpliciter & absolute loquendo, is qui scribens vel ambulans videtur, possit non scribere, vel non ambulare. &c.

6 In quem sensum ita loquitur sanctus Anselmus loc. citat. *Denique si quis intellectum verbi proprie considerat, hoc ipso, quod præsciri aliquid dicitur, futurum esse pronunciat. Non enim nisi quod futurum est præscitur; quia scientia non est nisi veritatis. Quare cum dico, quia si præscit aliquid, necesse est, illud esse futurum; idem est, ac si dicam, si erit, ex necessitate erit. Sed hæc necessitas non cogit, nec prohibet aliquid esse aut non esse. Ideo enim quia ponuntur res esse, dicuntur ex necessitate esse; aut quia ponuntur non esse, affirmantur non esse ex necessitate: non quia necessitas cogat aut prohibeat rem esse, aut non esse. Nam cum dico, si erit, ex necessitate erit, hic sequitur necessitas, quæ rei positionem non præcedit. Et inferius: *Ortus solis, inquit, duabus necessitatibus futurus intelligitur; scilicet ex præcedenti, quæ facit rem esse; ideo enim erit, quia necesse est, vt sit: & sequenti quæ nihil cogit esse; quoniam ideo necesse est futurum esse, quia futurus est.**

7 Accedit quod licet absolute & proprie loquendo, in nostra potestate non sit, facere vt Deus non præscierit, aut non præsciat hoc, ob

dictam superius causam, & quia ad præteritum, non datur potentia; quo modo etiam communiter loquuntur Theologi, speciatim sanctus Thomas hic quæst. 14. articulo 13. ad 1. Molina ibidem disputat 16. Suarez opusc. 2. lib. 1. capit. 9. numero 9. & 20. Vasquez disput. 68. cap. 7. etsi quidam aliter loquantur apud citatos: tamen est in potestate nostra quiddam facere, seu ita agere; quod si faceremus, Deus id nunquam præsciisset, quod præsciuit, vt omnes fatentur. Aliam responsionem magis generalem, ad hanc difficultatem differo ad quæstionem 10. dub. 8.

Secunda ratio difficultatis & obiectio continetur hoc logico argumento: Etenim in omni bona ac formali consequentia, posito antecedenti, necessario absolute, sequitur conclusio item necessaria absolute: atqui in isto syllogismo; Quicquid Deus præsciuit, est futurum; Deus præsciuit, Petrum peccaturum; Ergo Petrus peccabit; Antecedens quoad vtramque propositionem est absolute necessarium, vt de maiori est per se notum; de minori fatetur S. Thomas hic art. 13. ad 2. Ergo sequitur conclusio absolute necessaria.

Ad hoc argumentum, quod iactabat etiam, ad suum errorem (omnia absoluta necessitate euenire) stabiliendum, Wicleffus, apud Waldensem tomo. 1. lib. 1. articulo 1. cap. 22. variæ sunt responsiones, vt videre est apud Suarium opusc. 2. lib. 1. cap. 9. & Vasquez hic disput. 68. cap. 2. Præcipue vero sunt duæ, non re ipsa, sed verbis contrariæ, vt rectè declarauit Albertinus tom. 1. princip. 4. Coroll. 1. punct. 9. Prima est S. Thomæ & Thomistarum hic quæst. 14. artic. 13. ad 2. qui sub distinctione, concessit maiore, nimirum, consequens necessarium esse debere necessitate antecedentis, vel secundum se, vel in sensu composito, vt subest actui animæ ipsius diuinæ præscientiæ in antecedenti posito. Sæper enim quando in antecedenti ponitur aliquid pertinens ad actum animæ, consequens accipiendum esse, non secundum esse quod in se habet, sed secundum quod est in anima, etiam si id non exprimitur. Quam responsionem contra Ariminensem prolixè defendit Caietanus, Ferrariensis, & Albertinus locis citat. & in re non est mala, nec contraria sequenti.

9 Altera tamen facilior & planior, eademque communis responsio veterum Scholasticorum, Alberti, Bonauenturæ, Richardi, Scoti, Durandi, Gabrielis, Ariminensis, Ockami in 1. d. 28. Marfilij in 1. quæst. 40. Ferrariensis primo cont. gent. c. 67. quam præ cæteris etiam sequuntur & tuerentur Suarez, & Albertinus loc. cit. licet à S. Thomæ hic quæst. 14. art. 13. ad 2. repudiata, est; propositionem minorem in dicto syllogismo, vere ac proprie loquendo, non esse necessariam absolute & in sensu diuiso: cum simpliciter & absolute sit veluti contingens, Deum id præsciuisse; si quidem absolute potuit non præscire: sed tantum esse necessariam ex hypothesi, ac in sensu composito, supposita scilicet futuritione ipsius peccati, quæ ratio quædam fuit præscientiæ eiusdem peccati, vt dub. præced. dictum. Quæ ratione etiam conclusio,

Petrum

Petrum videlicet peccaturum, necessaria est nimirum in sensu composito, & ex hypothesi ipsius antecedentis, inuoluentis seu potius supponētis, vt dictū ipsam futuritionem peccati, quæ hypothetica necessitas non tollit libertatem, vt in argumento præcedenti dictum.

10 S. Thomas verò loc. cit. *absolute necessarium* vocauit, non quod absolute, & nulla in re facta hypothesi necessarium esset, sed quod ex ipsius terminis, absque alio nouo additamento, necessarium est, vt recte etiam notarunt Greg. de Valentia, Vasquez, Albertinus, & alij l. c. Atque hoc eodē sensu minorē propositionē propterea absolute necessariam dixit; quia est propositio de præterito; cuius significatum hoc ipso quod tale est, non subiaceret amplius vlli mutationi, seu dispositioni contrariæ, qua in irritum reuocetur, seu qua infectum reddatur, quod factum est: cum ad præteritum hoc sensu nulla detur potentia. Consequens verò necessarium esse admittit eodē modo ac sensu, hoc est, sine alio extrinsecus assumpto additamento; quia id per se ac necessario, pro ratione subiectæ materiæ; putauit non aliter posse intelligi, quam vt substat actui animæ ipsius diuinæ præscientiæ in antecedenti posito, adeoque; ex hypothesi ipsius antecedentis, ob dictam superius causam.

11 Tertio obijcitur. Aut ex hypothesi & suppositione facta, quod Deus præsciuerit Petrum peccaturum, est in potestate Petri contrarium facere, aut non. Si non est, ergo tollitur liberum arbitriū, ad quod requiritur simpliciter & absolute, adeoque re ipsa & omnibus spectatis, non obstante vlla hypothesi in re existente, posse aliquid facere vel nō facere. Si est in potestate illius non peccare, poterit ergo etiam stante illa hypothesi re ipsa nō peccare: ponamus ergo factum, quod possibile est; quia quod possibile est fieri, possibile est factū esse: sane tunc Petrus falsam reddiderit diuinā præscientiam: quæ proinde aut non erit infallibilis & certa; aut necesse est dicere, eā suppositā, Petrum non posse facere oppositum eius, quod à Deo præscitum est; adeoque non habere liberum arbitriū in rebus à Deo præscitis.

Respondetur; simpliciter esse in potestate Petri, non peccare, etiam postquam Deus præsciuit illū peccaturum, vt recte probat argumentū: nō quod in illo sit potestas ad componendum seu coniūgendum oppositū actū, seu omissionē actus, qui est nō peccare cum illa suppositione præuisionis peccati (qui vocari in proposito solet *sensus compositus*) sic enim esset potestas in Petro ad cōtradictoria simul iungenda, videlicet ad peccandum simul & nō peccandum: sed quia hypothesis illa præscientiæ diuinæ non excludit potestatem simpliciter ad peccandum, in sensu diuiso, vt recte Suarez cit. cap. 3. n. 18.

12 Atque idem responderetur ad idem quæsitū, sub alijs terminis: An Petrus possit peccare, non obstante præscientia. Reuera enim in sensu diuiso potest nō peccare, quātumuis in re existēte, adeoque re ipsa suppositā præscientia peccati: nō tamē in sensu cōposito; quasi videlicet vtrumq; simul cōponere possit, præscientiā peccati futuri, & peccati præuisi deuitationem. Neq; verò ideò quod peccati præscientia re ipsa iā supponitur, si nihilo-

minus ea non obstante Petrus potest non peccare, necesse est, vt Petrus possit id ipsum, quod est non peccare, coniungere & componere cum præscientia peccati: quia sensum compositū nō facit potestas ad oppositum faciendū eius, quod factū aut futurū supponitur; sed quando ex parte obiecti ipsius potentia, vtrumq; simul copulatur, ita vt coniunctim vtrumq; ponatur, peccatum scilicet esse præscitum adeoque futurum, & peccatum non esse futurum. Potentia quidem igitur ad oppositum eius quod præscitum est, coniungi & componi potest eum præscientia diuina, sed non ipsum expositum præsciti.

Sicut enim dicimus, possibile est sedentē stare, in sensu diuiso, etiam posito quod quis sedeat; nō tamen in sensu cōposito, ita vt simul iungatur statio cum sessione: ita etiam possibile est præscitum non facere, non quidem quatenus præscitum est, & iungendo oppositum præsciti cum præscientia, sed materialiter id quod est præscitū, nec cū præscientia mente formaliter cōiungendo oppositum præsciti. Hæc solū differentia materialis est inter vtrumq; quod statio re ipsa potest cessare ac mutari cū sessione; præscientia autem Dei cessare non potest, nec mutari, aut transire in oppositū siue in præscientiā oppositi; ex quo tantū sequitur, nunquam futurū esse, vt contrariū eius fiat, quod præscitum est: nō tamē vt non possit homo intrinseca & expedita potentia facere oppositū in sensu diuiso. Aliud est enim dicere, posse aliquem facere oppositū eius, quod præscitum est, aliud fieri posse, vt oppositum fiat ei; quod est præuisionem: sicut aliud est prædestinatus potest damnari, aliud fieri potest vt prædestinatus damnetur; his enim locutionibus sensus compositus; illis verò solum diuissus, vt suo loco pluribus dicitur de prædestin. q. 6. dub. 1. & 3. & q. 7. dub. 5.

Dices: Si statio re ipsa nunquā posset cessare, & mutari in sessionem, tunc verè diceremus, impossibile esse stantem federe: ergo cum in proposito nunquā possit mutari diuina præscientia, & transire in scientiā oppositi, pari modo dicendum est, absolute impossibile esse, facere oppositum eius, quod præscitum est.

Respondeo, negando consequentiam; quia sessio est aliquid intrinsecum homini, & habet physicam repugnantiam cum statione; & e contra: at verò præscientia futuri est aliquid extrinsecū homini; nec habet physicā in eo repugnantiam cum opposito præsciti, sed solum obiectiuam: unde fit quidem, vt nunquā futurum sit, aut fieri possit oppositum præsciti, suppositā præscientia, non autē vt quis intrinseca potestate libera facere non possit oppositū. Eodē videtur spectare S. Thomas hic q. 14. a. 13. ad 3. vbi cum fuisset obiectum, in formis inseparabilibus non habere locum prædictam distinctionem &c. vt si dicam, ceruum nigrum, possibile est esse album, quia in vtroque sensu est falsum. Esse autem scitum à Deo, est inseparabile à re; quia quod est scitum à Deo, non potest esse non scitum. Respondet ipse. *Hæc instantia locum haberet, si hoc quod dico, scitum, importaret aliquam dispositionem subiecti inhaerentem: sed cum importet, actum scientis; ipsi rei scitæ, licet semper sciatur, potest ali-*

quid

quid attribui secundum se, quod non attribuitur ei, in quantum fiat sub actu sciendi.

14 Quo modo responderetur etiam ad instantiam superius argumento adiectam. Cum enim in hypothese facta ipsius diuinæ præscientiæ includatur & supponatur ipsa futuritio peccati, vt dictum, fieri non potest, vt re ipsa futurum aut factum ponatur oppositum eius, quod præuisum est; videlicet Petrum non peccare: sic enim stare simul vtrumque contradictorium, videlicet Petrum peccaturum ex hypothese præuisiois, quæ supponit futuritionem peccati, vt dictum; & non peccaturum ex hypothese data; atque ita proinde fieret sensus compositus. Secus est, si loquamur de posse non peccare, vt significat intrinsecam potestatem liberam in Petro, ad non peccandum; hac enim etiam stante, non redditur sensus compositus, quo videlicet futuritio peccati cum non futuritione eius coniungatur; quandoquidem etsi possit non peccare, alterum tamen solum contradictorium illud, quod præuisum est, infallibiliter futurum est, videlicet Petrum peccaturum. Sensus igitur compositus & falsus est, cum dico, Petrus potest peccare simul & non peccare; sensus diuisus & verus est, Petrus potest peccare, & potest non peccare; siue quod idem est, potest peccare, vel non peccare. Et vero etiam alias sæpe rectè dicitur, aliquid posse Deum aut hominem facere, quod tamen factum poni non potest: nempe quoties ex facto esse, sensus diuisus, in quo solum aliquid facere aliquem, posse conceditur, mutatur & transit in sensum compositum, adeoque impossibilem. Dicimus enim, Petrum posse comedere hodie singulos panes huius vrbis, non omnes copulatum; & tamen concedi minime potest, nec verò etiam consequens

est, comedisse singulos: tunc enim etiam comedisset omnes copulatum quod impossibile est; de qua re plura quæst. 11. dub. 4.

15 Quarto obijcitur. Omne scitum à Deo necesse est esse; quia certitudo & infallibilitas præscientiæ hoc postulat: si ergo Deos præscit futura, necesse est illa esse; ergo sunt necessaria. Respondetur, cum Suarez hic lib. 3. c. 3. n. 16. opus. cit. lib. 1. de scientia Dei cap. 9. nu. 21. tam antecedens, quam consequens esse verum, non de necessitate simpliciter, opposita libertati; sed de necessitate immutabilitatis & infallibilitatis, adeoque compositionis & in sensu composito. Eodem redit solutio S. Thomæ hic q. 14. a. 13. ad 3. vbi ait: *Ea que sunt scita à Deo, oportet esse necessaria secundum modum, quo subsunt diuinæ scientiæ; non autem absolute secundum quod in proprijs causis considerantur. Vnde & hac propositio. Omne scitum à Deo necessarium est esse, consuevit distinguere; quia potest esse de re, vel de dicto: si intelligatur de re, est diuisa & falsa; & est sensus, omnis res quam Deus scit est necessaria. vel potest intelligi de dicto; & sic est composita & vera; & est sensus, hoc dictum, scitum à Deo esse, est necessarium, &c.* Plura Vasquez disp. 68. cap. 5.

16 Quomodo verò cū libertate concilietur sciētia approbationis, nil attinet hoc loco speciatim declarare: quia cū secundū se accepta, vt est ipsa scientia simplicis intelligentiæ, nō necessario secū trahat vel inferat effectū, nihil parit ea hac in re difficultatis. Prout verò, adiunctū habet liberū decretū diuinæ voluntatis, & formaliter scientia approbationis dicitur, sic quidē secum infallibiliter trahit effectū cognitum: sed nō ratione sui præcisè, sed ratione adiunctæ voluntatis liberæ, quæ quomodo cū libertate arbitrij cōcilietur, infra q. 10. dub. 8. dicitur. Atque hæc de diuina scientia satis.

Q V Æ S T I O IX.

De Ideis Diuinis.

S. Thomas 1. p. q. 15. aa. 3.

Resoluetur hac quæstio duabus dubitationibus. I. An & quid sint Ideæ in mente diuina. II. Quot & quarum rerum Ideæ sint in mente diuina. Et poterat quidem hæc renouari ad quæstionem præcedentem, de diuina scientia; quia Ideæ ad scientiam artificis pertinent: ne tamen nimis proluxa euaderet ea quæstio; & quia ipse etiam S. Thomas hic quæstionem de Ideis, à quæstione de scientia Dei seiunxit, eademq; postposuit; non inconsulto eam nos etiam à præcedenti seiunximus.

DVBIVM I.

An, & quid sint Ideæ in mente diuina.

S. Thom. 1. p. q. 15. a. 1.

1 **I**deæ generatim loquendo nihil aliud est, quam exemplar seu forma quædam, ad cuius imitationem artifex liberè quiddam, & ex intentione operatur, iuxta S. Thomam q. 3. de verit. a. 1. Ea duplex est; vna externa, quam oculis intuetur artifex; seu quam extra se à parte rei existentem imitatur arti-

fex: altera interna, & in ipsa mente artificis sita. Hoc posito ad propositam dubitationem sequentibus assertionibus respondemus.

2 **A**ssertio I. Sunt, & dantur in mente diuina Ideæ. Ita post S. Dionysium c. 5. de diuin. nom. & S. Augustinum l. 83. qq. q. 46. & alibi sæpe, vnanimiter docent Scholastici, cum S. Thoma hic q. 15. a. 1. & de verit. l. cit. & cum Magistro in 1. d. 35. & 36. conformiter Socrati, Platoni, vbi de formis separatis agit, alijsq; antiquis Philosophis, vt refert Vasquez hic disp. 71. c. 1. vbi etiam post alios censet, Aristotelem Platoni, in referenda & exponenda hac eius sententia, fecisse iniuriam.

Ratio